

МАКЕДОНИЈА

Листъ за Политика и Книжевностъ.

МАКЕДОНИЈА ще излиза дваждъ въ седмицѣ, въ Срѣдъ и въ Сѣбота. — Цѣна предплатена за години двата листа седмъ бѣли меджидиѣта, за единъ-тъ само, кой да е, четири бѣли меджидиѣта. А за шестъ мѣсеца, двата листа 4 бѣли меджидиѣта, а единъ 2 1/2, както въ Паризградъ тукъ тѣй и на всякъждъ повѣнъ. — Единъ листъ има 60 пари.

Писма не освободени отъ пощенскъ платъ и маржванъ за вѣстникъ не съдружени въ предплатѣ не се приемѣтъ.

Подписка-та на спомоществованіѣта става въ Паризградъ при Редактора и издателя на МАКЕДОНИЈА Н. Р. Славейкова, при Одунъ-Калиѣ № 68. А по вънъ при отреденитѣ настоятели, които и отговарѣтъ за вѣстникъ-тъ. — Стати и писма за общеполезни работи вѣмстватъ ся безъ платѣ, и за частни извѣстіѣ плаща ся по единъ гръ за редѣтъ.

На настоятели сѣ устѣва по петъ на сто отъ цѣнѣтъ на спомоществованіѣта като съберѣтъ отъ три спомоществованіѣ на горѣ

Истинско родолюбіе и какъ сме ний Българитѣ съ него.

Много пѣтя сѣ е говорило, чрѣзъ народни нѣ печатъ, върху тоя много-важенъ прѣдметъ. Обаче, и азъ като Българинъ, и сынъ на милото си отечество, рѣшихъ да издамъ слабый си гласъ, за да изпълнѣмъ що-годѣ длжностѣтъ която отечеството ни налага на всякой Българинъ.

Человѣкъ естествено обича мѣстото гдѣто сѣ е родилъ, и хората при които сѣ е отхранилъ. Тая приврженностъ е обща за всички нѣ хора и народи, и е работа на естеството, та трѣбва да сѣ нарече естествена. Отечеството е мило на срдцето не за мѣстниѣ красоты, не за прѣтний климатъ, не за чистото и ясното небе; но за пѣтнителнѣтъ вѣспоминаніѣ, които окрѣжаватъ, така да кажемъ, сутринѣтъ и люлѣтъ на челѣтъ. Така любовѣта къмъ стечеството е врождена на челѣтъ; още е и най-силното отъ неговы-тъ чувствованіѣ, защото обзема въ себе си всички нѣ други чувствованіѣ. Но истинскѣ любовъ, истинско родолюбіе, не сѣ сѣстоѣтъ само въ това, да е мило всякому мѣстото гдѣто сѣ е родилъ и порасѣлъ; защото, ако хвърлимъ погледъ и къмъ другѣтъ безсловесны животны, ще намѣримъ, че тая естествена приврженностъ сѣ намира и у тѣхъ, макаръ да имѣтъ никаквы чувства; съвѣтъ у друго нѣщо сѣ сѣстоѣтъ родолюбіе на всяко словесно същество.

Отечеството налага въсякому различни длжности, които той е длженъ да изпълни, като сынъ бащины сѣ. Отечеството гдѣда къмъ всякого и му дума: Сыне мой! всичко що имашъ е мое; по ты какво дѣйствувашь за мене; съ что ще ми бѣдешъ полезенъ и съ что ще можешъ да сѣ назовешъ истинно мое чадѣ? . . . Отечеството ни поне има разны нужды, то за това налага и всякому особенны длжности, а който изпълнява тѣя длжности, той истинно обича отечеството си, познава свято родолюбіе, което е най-вѣрныи органъ за благосъстояніето на всякой единъ народъ.

Така отечеството налага на нѣкои да бѣдѣтъ водители; а тѣя водители сѣ нѣмѣтъ общинари, на които всичкѣтъ цѣль е да глѣдатъ за народниѣтъ успѣхъ къмъ просвѣщеніето и благополучіето; на другѣ, които имѣтъ доволны срдѣства за да спомогатъ на всичко, что ще бѣде за общо добро и за слава на всички, налага да не пожалватъ нищо, да жертвуватъ всичко, да жертвуватъ имѣтъ даже и животъ; на другѣ, които имѣтъ знаніѣ на словесны челѣтъ, да сѣ трудѣтъ срдечно да ползуватъ сѣ тѣя си знаніѣ другѣтъ; на другѣ пакъ да сѣ трудѣтъ за да обогатѣтъ Българскѣтъ Книжницѣ; на другѣ, които сѣ станѣли достойны лица за духовенство, да жертвуватъ живота си за доброто и нравственното поведѣніе на тѣхното словесно стадо, да го поучаватъ, да му бѣдѣтъ чистѣ прѣдѣтъ за благонравіе и да сѣ молиѣтъ отъ все срдце Богу за неговото просвѣщеніе, благополучіе и благоденствіе; на другѣ пакъ друго и проч. и проч. Ето сега който сѣ труди, наспротивъ способността си, да изпълнява длжностѣтъ, на който го прѣдизвиква отечеството му, той има най-развито родолюбиво чувство, той обича народа си, и е истиненъ патриѣтъ, полезенъ както на самого себе, така и на милѣтъ си братѣя. Наистинѣ до гдѣто не сѣ умножѣтъ въ единъ народъ, таквы сѣ благородны души патриѣты, той народъ ще хроми въ родолюбіето, а сѣдовательно и не ще му поспорава да

иде на прѣдъ. Въ всякой случай за ползѣтъ на единъ народъ, за благосъстояніето на отечеството, изискватъ сѣ хора сѣ самоотверженностъ и геройскѣ доблѣсть, — хора истинны патриѣты и благодѣтели на челѣтъ. Прочее всякой единъ, мыслѣ, кождо-годѣ е позналъ, какъ голѣмѣ длжностъ има всякъ единъ гражданинъ въ града си; всякой, мыслѣ, трѣба да знае, че похвалата на единъ цѣль градъ е похвала за всякой гражданинъ отдѣлно.

А отговарѣмъ ли ний частно или общо на позыва, на който ни прѣдизвиква отечественната ни длжностъ? Какъ сме съ родолюбіето си? Съвѣтъ наспротивъ. У насъ не сѣ е пробудило още това чувство, та да дѣйствува така, чтото да можемъ да принесемъ какъ-годѣ ползѣтъ на нашѣтъ потѣпканъ народъ, у насъ намѣсто родолюбіе владѣе корыстѣлюбіе, а че е истинна всичко това, доказва сѣ отъ дѣлата ни.

Отъ нѣколко врѣме насамъ отъ много мѣста слушаемъ хулы, клеветы върху приврженный Смиренъ Българскій Свѣтъ. Выкамы всячески срѣщу него, но все на готово, отъ мѣсто, никакъ не вникамы та да видимъ върху дѣлата му, и ако имѣма нѣкоя погрѣшка или недостатѣкъ, то да сѣ стараемъ за да ги изчистимъ. Намѣтъ още никакъ ни не дохожда на умъ това, че тоя Свѣтъ, опрѣдѣленъ за да извърши най-святото и най-драгоценното нѣщо за Българскій народъ, като е оставилъ всичко на странѣ, като сѣ е отдалечилъ отъ частныѣ си интересы, съ что сѣ посрѣща огромныѣ разности, които ставатъ за нашѣтъ народъ, когато никакъ не му подавамы щедрѣ рѣкъ за да може да сѣ освободи отъ нужды сѣ? Въ послѣдне врѣме само двѣ отъ общины нѣ заслужавѣтъ похвала; тѣ сѣ Нишката и Тулчанската които подбудени отъ голѣмото сѣ родолюбіе и полза къмъ народа си, поборзахъ, та прѣди всички общины, внесохъ лепѣтъ сѣ на народниѣтъ Свѣтъ за посрѣщаніе на нуждыѣтъ разности. Слава ви Нишка и Тулчанска общины! Вамъ сѣ стои вѣнецъ отъ похвалѣ. Давно достопохвалныи ви приѣтъ подражѣтъ и другѣтъ общины, което е единичкото срдѣство за благоуспѣяніето ни.

Нашѣтъ общины, като исключимъ нѣкои другѣ, които сѣ познали свѣтъ сѣ позывъ, спѣтъ отъ къмъ родолюбіе и общѣ ползѣ. Всякой тѣхенъ членъ сѣ грѣжи само за частныѣ си интересы, безъ да му дойде нѣчто на ума за народа му, комуто е длженъ да сѣ труди да принесе единъ поне най-малѣ услуга. А ако е работата за корыстѣлюбіе, всякой сѣ отвара очитѣ. Отъ това корыстѣлюбіе произлиза несъгласіе; а не съгласіето влѣче запустѣваніе: сѣдовательно, корыстѣлюбіето подава разрушеніе на всичко добро. Така глѣдамы, че повечето отъ общины нѣ, що имѣмы сега, никакъ сѣ не погрѣжватъ за просвѣщеніето на многопотѣпканныи сѣ народъ и за вѣвежданіе добрѣ дисциплины у народныѣ учебны заведеніѣ. Ето за това нечемъ да можемъ скоро да раскѣсамы черныи покрывъ на невѣжеството, кейто покрыва нашето отечество. А това е голѣмѣ срамъ за единъ народъ въ сегашныѣ врѣмена, а особенно въ днешный златный девѣтнадесятиѣтъ вѣкъ, който наврѣдъ выка: Наука! наука! Още по-срамно е за насъ Българитѣ, като сѣ намирамъ въ славното царуваніе на Н. И. В. Султана, възлюбленный ни Господарѣ, на когото всякого желаніе е да види веднѣжъ всякѣтъ сѣ подданници надарены съ тоя небесный даръ — наукѣтъ, и който отъ

день на день още повече разширява кръга на народныѣ нѣ правды и отеческы сѣ грѣжи за благосъстояніето и доброденствіето ни.

На всѣдѣ, слушаемъ, сѣ отвараѣтъ Читалины, Женскы Дружества и прѣ. Но глѣдашь че послѣ единъ, два или повече мѣсѣци, че тукъ сѣ развалило Женското Дружество, тамъ сѣ затворило Читалище; а пакъ нѣкои, не всички, ако и да стоятъ ужъ, но никакъ не отговарѣтъ на прѣдизначенѣтъ сѣ цѣль, и не дѣйствуватъ за друго освѣтъ за: помни Господи за въ дѣлобѣ. А при отвараѣніето имъ ний проглушавамы чрѣзъ вѣстникѣтъ ушитѣ на хората. Нека е по-малѣ хвалѣ отъ колѣкого дѣла.

Така сме и съ нашето вѣстникарство което е единъ отъ богатѣтъ источники, отъ който всякой може да почерпне всичко, что ще му бѣде за добро. Но не оцѣнявамы никакъ това златно нѣщо за всякой народъ. У насъ много вѣстници, періодически списаніѣ и прѣ. сѣ сѣ започевали да сѣ издаватъ, но тѣхното съществованіе е было за твърдѣ малѣ врѣме. Така днесъ толѣкъ голѣмѣ народъ сме, а имѣмы само два, три Българскы вѣстници. Но и съ тѣхъ какъ сме, срамъ мѣ е да кажемъ, защото у насъ корыстѣлюбивото чувство прѣобладава всички другѣ. Приемамы вѣстникѣтъ, но да платимъ заплатата имъ, това не ни иде само добро, защото трѣбва да брѣкнемъ въ кесіѣтъ сѣ. Принуждавамы сѣ това вѣстникаритѣ, ако и да имъ е противно, пощѣтъ не щѣтъ, да драхѣтъ по листоветѣ сѣ и да ни посмѣхѣтъ. Занѣтіето на вѣстникаря е умственно, за това неизбѣжно нужно е негова умъ да бѣде спокоенъ, а не като горѣтъ наши вѣстникари да бѣдѣтъ залесаны всякой частъ, като мыслѣтъ какъ да посрѣщнатъ огромныѣ разности за листа сѣ, понеже друго-яче съществуваніето му сѣ намира въ добра кръжѣ.

Въ сѣщѣтъ категоріѣ сѣ и нашѣтъ книжари. Издаватъ сѣ книги, но нѣма кой да ги зема и прочита. Имѣмы честѣта да видимъ единъ отъ народныѣ ни книжари, който подбуденъ отъ родолюбиво чувство, за да принесе и той единъ услѣга на отечеството си, сѣ рѣши да издаде нѣкои книжки, важны за народа ни. Но при излазѣніето имъ, не само що не сѣ приѣхъ добръ, но още и самыи спомоществователи сѣ отказахъ да ги взематъ. Така най-послѣ родолюбивыи тоя Българинъ сѣ принуди да заложи своята собственостъ и да земе съ лихѣвъ пары, та да наплати на печатницѣтъ. Слава на таквыѣ хора, тѣхныѣ честныи именѣ щѣтъ царуватъ до вѣка. А ето такъвъ е нашето родолюбіе.

Прочее нужда е вече и нужда голѣма, да оставимъ на странѣ ний Българитѣ, всяко прѣніе, всяко разногласіе, да отхвърлимъ отъ главыѣтъ сѣ всяко корыстѣлюбиво заблужденіе, нека сѣединимъ духовѣтъ сѣ, нека дадемъ рѣка съ рѣка, нека сѣ захванемъ задружно да дѣйствувамы за общото добро на отечеството сѣ; нека всякой единъ, споредъ възможността сѣ, принесе нѣкоя услѣга. Понеже всички добринѣ за благоденствіето ни щѣтъ произлѣзатъ отъ доброто урѣжданіе на нашѣтъ Черкѣвъ; то нека всички сѣ погрѣжимъ за това, всички да сѣ трудимъ да помогнемъ за достиганіето на това свято нѣщо за народа ни, като искоренимъ вси нѣ прѣчки, а не така само на готово да выкамы и заповѣдамы. Аминъ, Дай Боже. Н. А. Н.

Една учителска потрѣба.

Умно, моралното и матеріалното състояніе на Българѣтъ, при добрата воля на Високото ни Правителство, зависва още, ако не единствено, а то на сѣкий начинъ най-много отъ учителитѣ. Лудо е вече и безъ разумъ да се доказва че безъ науки и просвѣщеніе има на прѣдѣтъ а думата "на прѣдѣтъ", само тогава ще има пѣлно значеніе, когато едно дружество върви на прѣдѣтъ съразмерно и по умно и по матеріално отношеніе. При тѣзи желаніѣ главныѣ работници у Българѣтъ сѣ учителитѣ. Тѣзи хора, поканени отъ развитѣтъ сѣ съвѣтъ да станѣтъ мѣжду народа сѣ и да му кажѣтъ че безцѣнныи-тъ камѣкъ, който върви у приказка е науката, колѣко и че сѣ по-често и наповечето мѣста изложени на произволи отъ самитѣ онѣзи за образованіето на които сѣ тѣ, по завѣтътъ сѣ прѣдъ Бога и съвѣтътъ сѣ, посветили живота сѣ, тѣзи учители, наистина показватъ голѣмо великодушіе. Съ търпѣніе, незагледѣмѣтъ трудъ и мѣкъ надвиватъ само и само денъ по на прѣдѣтъ да сѣ запише въ летописѣтъ; и у Българѣтъ цѣвѣтъ наука, и у тѣхъ владѣе образованіе. И не сѣ срамѣме да хвалимъ прѣравственныѣ жрѣтвы на Българскѣтъ учители. Това желаніе е тѣхно. Никой нема да имъ го отнеме. Исторіѣта на нашето образованіе ще носи на листовѣтъ сѣ мѣжду друго и това; при силното желаніе на честното правителство развитіето, и умно и морално, на Българѣтъ слѣдва единствено отъ залеганіето на учителитѣ, на които никаквы книжевыи дружини не помогнахъ. И това нека дрѣжи на благородно голѣмство нашѣтъ учители. Но възгордени съ туй пека се не спиратъ да мыслѣтъ че ина да направѣтъ дѣла които ще ги възгордѣтъ още повече. Мыслимъ на туй което ще поменѣтъ.

Писателѣтъ на тѣзи редѣве е увѣренъ, че спикитѣ ни по свѣстни учители по начало, ако и да сѣ, по самитѣ сѣ природѣ на работѣтъ, въ цѣльѣтъ сѣ съгласны, по особно въ изборѣтъ на прѣдѣтъ за прѣданіе, не сѣ съгласѣватъ. Образованіе не въ едно училище подъ надзорѣтъ и влѣяніето не на едни учители, тѣ, нашѣтъ учители, сѣкатъ че сѣкой отъ тѣхъ е разумѣлъ най-доброто и работи въ училището тѣй както е убѣденъ. Оттука голѣмата разнообразность по нашитѣ училища; оттука нѣкои неправилности въ нашето образованіе, неправилности които много повреждатъ нравственныѣ страны на нашѣтъ животъ. Като признаваме че и тази разнообразность, която владѣе мѣжду нашѣтъ училища и тѣхныѣ ученици сѣ има до негдѣ своите ползи, ний обичаме неправилноститѣ малѣко по-малѣко да сѣ изгладѣтъ въ о-нази смыслъ въ който ни повече повреждатъ отколѣкото ползуватъ. А това могатъ да извършатъ най-добръ живитѣ разговори на учителитѣ на лице съ лице. Каквито и да сѣ убѣжденіѣта на едно лице, при угодни обстоятелства гдѣто слуша, чуе и разсѣди и други още мненіѣ, поколебае сѣ въ убѣжденіѣта сѣ и ако е нужно, често е готовъ да отстъпи на по-потрѣбното или, ако му сѣ били слаби мыслитѣ, не срамѣва сѣ да присвои други по зрѣли и да се види въ нова научна атмосфера. И тѣй онѣзи които сѣ съ добры начала що сѣ усилятъ още повече въ тѣхныѣ изборѣ; онѣзи които се колебаѣтъ въ едно или друго ще намѣрятъ истинното на средниѣ пѣтъ; онѣзи които сѣ слаби ще имѣтъ прилика да сѣ посвѣстѣтъ; ще сѣ изкажѣтъ раз-

1, писмо и съ даръ въ рѣка, за да награди
матъ ба тинско застѣно

Котель Одно письмо отъ тѣхъ знаменито се-
до на дѣло ни распряна за худого состояніе
на здоровіе на жителей и за распространіе-
то на много и опасны боѣсти по причинѣ на
суетврія и други слѣдствія на невѣжество имѣ
Писмото строго осажда невѣжество и недо-
стоинство на нѣкой си замыслютъ тамо Яно-
лійскы шарлатаны и окаяныя жители за не-
мариеніе имѣ да ся сдобыжить съ одинь ле-
стонъ и искусень докторъ.

— Казвать чо Пруссія прогласила чо не
да дойде въ прѣговоры съ нѣкакво си при
менно правителство, но съ правителство тр
— Телеграмы и други нѣкои новини съ утрѣшній